

Nieuwsbrief 29 – juni 2010

Beste Niños donateurs,

Allereerst willen we graag deze nieuwsbrief beginnen met het bedanken voor steeds weer die ontzettend aardige reacties n.a.v. onze nieuwsbrief. Kleine mailtjes, grote mails of soms gewoon alleen een aantal woorden, echt fantastisch.

Het is werkelijk elke keer weer bijzonder de betrokkenheid van de mensen te voelen, niet alleen naar onze kinderen, maar ook naar ons toe; de mensen van onze stichting.

We willen dit deze keer extra benadrukken omdat het heel veel uitmaakt om een paar woorden van een, in veel gevallen natuurlijk onbekend iemand, te ontvangen naast de donaties die wij van u ontvangen. Dat is precies wat we onze kinderen o.a. willen leren, om je betrokkenheid bij anderen te laten zien. Geweldig bedankt hiervoor aan al die mensen die dit doen.

Ook uiteraard veel dank voor uw trouwe bijdrage aan onze stichting, eenmalige giften en aan alle mensen die de afgelopen 6 maanden iets bijzonders voor onze stichting hebben georganiseerd om geld te verzamelen. In onze vorige nieuwsbrief heeft u kunnen lezen dat we een moeilijk half jaar achter de rug hadden en helaas in deze nieuwsbrief hebben we ook weer veel te vertellen over hoe ongelofelijk hard soms het bestaan in de Andes is.

Lees over de vreselijke regenval en overstromingen waarbij veel van onze kinderen een gedeelte of hun hele huis zijn kwijtgeraakt.

Over ons hulpplan dat we naar aanleiding daarvan hebben ingesteld en hoe we avond na avond de vele families te logeren hebben gehad in ons kinderrestaurant met warme soep, broodjes en film kijken.

Maar zoals u ook weet zijn wij geen 'slachtoffer'-stichting die alleen maar met vreselijke verhalen aankomt, maar vooral willen we u ook laten lezen hoe ongelofelijk trots we zijn op onze kinderen en medewerkers en hoe we een steeds hechtere band met elkaar hebben en hoe fantastisch iedereen zich steeds weer door al die rampen heen slaat. Steeds meer op een manier van elkaar werkelijk helpen en aanvoelen en steeds minder op de 'oude' manier van emoties afsluiten en doorbijten.

Wat voor ons prioriteit heeft is het altijd maar weer zoeken naar mogelijkheden en manieren om ons personeel zo bewust mogelijk te laten werken en leven om niet alleen op die manier beter in staat te zijn onze kinderen te begeleiden in moeilijke situaties, maar ook om zelf emoties beter te verwerken.

Om ze trots te laten zijn op wie ze zijn en hoe belangrijk hun rol voor de kinderen is en vooral ook in hun eigen leven voor zichzelf. Lees in deze nieuwsbrief hoe we steeds aan het zoeken zijn naar meer bewustwording bij onze medewerkers en hoe we daar stapje voor stapje steeds verder mee komen. Het is heel ontroerend te merken hoe betrokken iedereen is, zowel in onze hotels als stichting. We hebben een sterk team van mensen die in de meeste gevallen al vele jaren bij ons werken en mee ontwikkelen bij elke nieuwe stap die we zetten.

Een van de inzichten die wij belangrijk vinden over te brengen op onze kinderen en medewerkers is dat als je iets wilt veranderen in je leven je daar zelf mee moet beginnen. Met de kinderen doen we eenvoudige oefeningetjes en vragen we wat ze graag zouden willen zien in het gedrag van andere mensen. We leggen ze uit dat als je bijvoorbeeld wilt dat er iemand naar je lacht, je eerst zelf een glimlach cadeau zou kunnen geven en daarna goed opletten wat er daarna gebeurt. Hoe moeilijk soms je leven er ook uitziet er is altijd een manier om zelf je leven een positievere wending te geven en als je dat begrijpt je leven er heel anders uit kan zien.

Lees ook over hoe een valkuil uiteindelijk toch een bijzondere ervaring werd met onze 600 kinderen in het Kusikay theater.

Verder hoe onze eet- en drinkgewoontes zijn veranderd door het gebruik van Stevia i.p.v. suiker en hoe onze kinderen kussens hebben gemaakt die ook als knuffels kunnen dienen.

Nogmaals heel hartelijk dank voor uw steun.

Jolanda van den Berg – Cusco, juni 2010

Regen, regen en nog veel meer regen

En toen begon het te regenen. In Cusco, in de Andes, hebben we eigenlijk maar twee soorten seizoenen, het regen- en het droge seizoen. Het regenseizoen is van november t/m maart en het droge seizoen van april t/m oktober. Het regenseizoen begint meestal rustig met af en toe een buitje en dat bouwt zich op tot februari ongeveer met heftige regenval, meestal in de namiddag en nacht. Dit jaar was het helaas anders. Het begon rustig zoals altijd, maar tegen het einde van januari begon het echt vreselijk te storten en hield vervolgens bijna 3 weken lang aan, dag en nacht.

Veel van onze kinderen wonen in schuurtjes met veel lekkages en tocht en elke dag werden de verhalen ernstiger. Het varieerde van tussen de pannen of emmers slapen zodat je bed niet nat zou worden, tot onder een zeiltje zitten de hele nacht met al je broertjes om niet drijfnat te worden. Op een gegeven moment werd het zo ernstig dat de kinderen vertelden de hele nacht onder een afdak te hebben gezeten met hun moeder bij het dichtstbijzijnde benzinstation en anderen dat er muren waren ingestort in hun huizen.

De berichten in de kranten en op de televisie werden ook steeds verontrustender. Op een gegeven moment merkten we dat er een groot aantal kinderen niet meer naar onze restaurants kwamen. Kortom, tijd om op onderzoek uit te gaan.

Net als een aantal maanden hiervoor toen we een noodplan moesten instellen omdat onze restaurants dicht moesten vanwege de varkensgriep, hadden we ook nu weer het personeel onderverdeeld in verschillende groepen om zoveel mogelijk kinderen te bezoeken die vaak ver weg wonen. De afspraak was om een lijst te maken met namen en de situaties waarin onze kinderen zich bevonden om later op de avond bij elkaar te komen en te evalueren hoe ernstig de situatie was en wat te doen.

Wat we aantroffen was natuurlijk weer verschrikkelijk. Net zoals andere keren toen we onze kinderen gingen bezoeken om hulp te bieden viel ons ook nu weer op dat de kinderen die het minst klagen, er het meest beroerd aan toe waren. We kunnen niet alle gevallen in deze nieuwsbrief uitgebreid beschrijven, maar zullen u er een paar noemen om een beeld te krijgen van de situatie.

Veel van onze kinderen wonen in gehuurde kamertjes of schuurtjes en anderen die wel een eigen huis hebben wonen vaak op de meest gevaarlijke plekken omdat daar de grond nauwelijks iets kost. Vaak tegen afgronden aangebouwde huizen waar andere mensen niet willen wonen of heel hoog in de bergen waar geen straten zijn, maar enkel modderpaden. Deze plekken zijn natuurlijk levensgevaarlijk bij heftige regenval omdat de bergwand niet stevig is en makkelijk kan verschuiven. Elk jaar is dat een probleem in het regenseizoen, maar dit jaar was het echt een ramp.

We bezochten Noemi die samen met haar oudere zus en 4 broertjes in een huis woont naast een enorme berg die aan het instorten was waarbij de modder die naar beneden gleden bijna hun voordeur en kamers blokkeerde. Haar zus Mary was al twee dagen met de krui-

wagen (zie foto) modder aan het wegscheppen, maar was doodsbang dat 's nachts de modder nog verder naar beneden zou zakken en de uitgang van de kamers zou blokkeren.

De kinderen waren al verhuisd naar het kamertje waar de minste modder naar beneden viel, maar konden toch niet rustig slapen ondanks dat ze een pico en een schep naast hun kussen hadden gezet voor het geval ze ingesloten zouden raken. Mary had besloten dat ze nachtwacht moesten houden zolang de regen bleef aanhouden. Alle broertjes boven de 8 kwamen een keer aan de beurt om een nacht wakker te blijven.

De familie van Edgar was er niet veel beter aan toe. Hij woont met zijn moeder en 8 broertjes/zusje en oude opa in een huis waarvan de achterkant was ingestort (zie foto).

Mary de zus van Noemi met kruitwagen

De ingestorte achterkant van het huis van Edgar

Rechts op de foto het puin waar van het voormalig huis van Carlita

Carlita blij dat ze haar pop nog net had kunnen redden

De zeiltjes die als ramen hadden gediend tegen de regen waren natuurlijk verdwenen en al dagen slapen ze praktisch in de open lucht omdat er geen geld was voor zeil om de gaten mee te dichten.

Voor Carlita was het drama helemaal compleet, haar hele huis was verdwenen onder een enorme berg stenen en modder omdat een gedeelte van de berg waar zij onder woonden was gaan schuiven.

Het enige waar ze nog wel blij mee was, was dat ze haar schoolspullen snel in een plastic zak had kunnen stoppen en haar pop had gered (zie foto) voor het huis instortte.

Zo waren er vele van onze kinderen in soortgelijke situaties terecht gekomen.

Diezelfde avond hebben we met onze medewerkers vele uren onze ervaringen gedeeld en een plan gemaakt over wat de meest effectieve hulp zou zijn. Het moest vooral snel gebeuren want we hadden gezien dat de hulp van de politie en brandweer minimaal was en alleen voor bepaalde gebieden. Er waren tenten neergezet voor de mensen die hun huizen waren kwijtgeraakt, maar dat waren er lang niet genoeg. Tenten vol met mensen, 20 man in een tent die eigenlijk voor 6 mensen bedoeld is en dat alleen als je geluk had dat je erin mocht.

Soms stopte het even een uurtje met regenen en haalde iedereen weer even adem, maar dan begon het weer voor uren en uren te plenzen. De huizen die nog net stevig genoeg leken om deze periode te doorstaan zakten ook beetje bij beetje in elkaar na weer een enorme regenbui.

Die avond hebben we besloten om de ernstigste gevallen, die helemaal niemand hadden om naartoe te gaan, bij ons in een van de restaurants onder te brengen en voor de rest per familie te bekijken welke materialen nodig waren om ze in ieder geval in staat te stellen een droge plek te maken. De volgende morgen hebben we o.a. meer dan 500 meter bouwplastic verdeeld, palen, hamers, spijkers en andere materialen. De ouders waren uiteraard ongelooflijk blij met de hulp.

In de restaurants hadden we die avond meer dan 30 families (alleen moeders met kinderen) die bleven slapen. We hebben bewust gekozen om geen vaders toe te laten om problemen te voorkomen aangezien in veel gezinnen geweld en misbruik helaas geen uitzondering zijn. De ouders begrepen dit bijna als vanzelf zonder enige uitleg en waren allang blij dat de moeders en kinderen in ieder geval onderdak hadden. De vader van Gina die in een rolstoel zit (zie foto) en een plek in een brandweertent had gekregen vanwege zijn handicap was helemaal dolgelukkig omdat hij zich schuldig voelde tegenover zijn familie omdat alleen hij in de tent mocht slapen.

De vader van Gina voor de nooddent

Sommigen brachten alleen hun kinderen en gingen zelf weer terug naar het rampgebied omdat ze bang waren dat hun pannen en dekens gestolen zouden worden. De meeste kinderen hadden al dagen nauwelijks iets gegeten aangezien ze niet naar onze restaurants wilden komen om niet hun moeders of broertjes/zusjes alleen in de modder achter te laten.

Ze aten die avond bij ons als volwassen bouwvakkers met honger, hun borden leeg. We hadden de open haard voor ze aangemaakt, warme soep geserveerd en een film aangeboden. Het was een enorm feest voor ze waarbij ze eindelijk allemaal even konden ontspannen en warm worden. Na de film hebben we de 40 matrassen (zie foto), die we die middag hadden gekocht met een vrachtwagen dekens erbij, voor ze uitgesteld en toen was het feest natuurlijk compleet.

De eerste aangekomen families kijken naar een film in het kinderrestaurant

De kinderen en moeders wisten niet wat ze zagen. Het leek werkelijk wel een kerstfilm. De afspraak was dat de moeders na het ontbijt weer weg zouden gaan en weer welkom waren na zes uur 's avonds, zodat wij ons gewone dagprogramma konden blijven draaien. De afspraak was dat we voor 7 dagen onderdak zouden bieden en dat ze in die periode een oplossing moesten vinden.

Een aantal had al besloten terug te gaan naar het dorp waar ze oorspronkelijk vandaan kwamen. Het probleem was dan wel dat de kinderen dan niet naar school zouden gaan omdat ze in Cusco ingeschreven waren en midden in een schooljaar zaten.

Veel mensen uit de vaak ver en afgelegen dorpen komen naar Cusco of sturen hun kinderen naar Cusco omdat er in de dorpen gewoon geen werk en eten is of er is geen goede school. Veel van hen hebben wel wat land waar ze vaak aardappels of maïs op verbouwen, maar dat is dan ook het enige dat ze hebben. Het terug gaan naar hun dorp is vaak geen oplossing op de lange termijn, maar in ieder geval hebben ze dan meestal wel een dak boven hun hoofd. Voor veel van de getroffen gezinnen was dit de enige oplossing omdat ze ook geen familie hadden waar ze bij in konden trekken. Andere moeders zochten hulp bij familie, maar vaak leven de familieleden van deze gezinnen ook met veel mensen in 1 kamer. Als het al werd geaccepteerd leverde dat veel stress en spanning op.

De eerste dagen waren de nachten in ons kinderrestaurant vol met mensen, maar elke dag vielen er steeds een paar af aangezien die een andere oplossing hadden gevonden. Na 8 dagen bleven er nog maar een paar kinderen over omdat die moeders meer moeite hadden met oplossingen vinden of dachten dat ze voor altijd bij ons konden blijven slapen.

Op een gegeven moment moesten we werkelijk zeggen dat het slapen bij ons niet langer door kon gaan en ze een andere oplossing moesten vinden. Gelukkig begreep iedereen dat en hebben ze op welke manier dan ook ergens anders onderdak gevonden.

Op dit moment zijn we alweer een paar maanden verder en is het droge seizoen weer begonnen. Beetje bij beetje zijn de gezinnen aan het bijkomen van alles, maar helaas zal het in veel gevallen jaren duren voordat ze weer een huis of schuurtje hebben opgebouwd om in te wonen. Veel kinderen wonen nog steeds bij burens, familie of onbekenden die een hoekje in een kamer hebben vrijgemaakt.

De overheid heeft wel een hulpplan ingesteld, maar dat is vooral voor mensen die een eigen huis hadden dat ingestort is. De families van de kinderen die bij ons komen hadden soms wel een eigen huis, maar bijna nooit met officiële eigendomsdocumenten of vergunningen voor de plek waar ze met hun eigen handen een adobe (kleiblokken) huis hadden gebouwd. De andere kinderen woonden in gehuurde kamertjes die niet meer bestaan en kunnen helaas helemaal nergens terecht voor geld of andere hulp.

Geen suiker meer voor onze kinderen, maar Stevia

We zijn er heel trots op dat wij de eerste stichting in Peru zijn die geen suiker meer gebruiken in onze keukens en hotels, maar Stevia.

Bij toeval kwamen we in contact met Flavio Fabian Flores, de man die Stevia op de markt heeft gebracht in Peru.

Zijn verhaal is ongelooflijk inspirerend en een prachtig voorbeeld, ook voor onze kinderen, over iemand uit hun eigen land die het voor elkaar heeft gekregen een product op de markt te brengen dat heel waarschijnlijk de wereld gaat veroveren.

Stevia (officiële naam Rebaudiana Bertoni) is een plant die heel zoet smaakt. Het is een plant die oorspronkelijk uit Zuid-Amerika komt. De Guarini Indianen uit Paraguay dronken al eeuwen geleden deze mate (kruidenthee) gemaakt van deze plant. Stevia is 300 keer zoeter dan suiker.

Flavio ontdekte 14 jaar geleden dat hij een bijzondere plant aan het kweken was in de heilige vallei van Cusco. Toen hij zijn vader en andere boeren ervan probeerde te overtuigen dat het iets bijzonders was waar iets mee gedaan moest worden, stuitte hij op veel tegenwerking omdat niemand geloofde dat het werkelijk iets kon worden voor de verkoop. De boeren gaven de voorkeur aan hun maïsvelden omdat ze daarmee zekerheid hadden voor de export naar het buitenland.

Flavio gaf niet op en beetje bij beetje was hij in staat om zijn land uit te breiden en meer Stevia te planten. Toen hij een behoorlijk stuk grond had en voldoende Stevia om te gaan drogen en verkopen begon zijn vader meer interesse te krijgen en was bereid om Flavio ook een behoorlijk stuk land te geven om Stevia op te verbouwen.

Flavio was niet meer te stoppen en merkte hoeveel interesse er was in zijn omgeving om de gedroogde bladeren te kopen. Er was op een gegeven moment meer vraag dan hij kon produceren en zo kwam Flavio in het volgende verhaal terecht.

Hij bedacht dat de gedroogde bladeren wel goed waren om bijvoorbeeld mates (kruidenthee) mee te zoeten, maar dat er toch ook andere mogelijkheden te vinden moesten zijn om het in poedervorm op de markt te brengen.

Aangezien Flavio niets wist over dit gecompliceerde proces ging hij op zoek naar hulp. Via internet, de universiteit, wetenschappers en bakken vol geduld, doorzettingsvermogen en zakelijk inzicht is het hem gelukt om na zeven jaar, Stevia officieel op de Peruaanse markt te krijgen. Die 7 jaar waren nodig om aan alle regels en onderzoeken die het ministerio de salud (ministerie van volksgezondheid) stelt om een nieuw product op de markt te brengen, te voldoen. In die 7 jaar heeft Flavio verschillende malen bijna moeten stoppen vanwege geldgebrek en het wankele vertrouwen dat het ooit zou lukken, maar uiteindelijk met als resultaat dat hij nu het bedrijf BioPeru heeft opgezet waar Stevia in ondergebracht is.

Vanaf dat moment is er een nieuwe wereld voor Flavio opengegaan en zijn er o.a. verschillende grote supermarktketens in Peru geïnteresseerd om Stevia in hun productlijn op te nemen. Ook is Flavio in onderhandeling met restaurants en hotels. Op dit moment wordt Stevia al aangeboden als alternatief voor suiker in het 5 sterren hotel Monasterio in Cusco, en binnen twee weken ook in ons eigen Niños hotel.

In onze kinderrestaurants gebruiken we alleen nog maar Stevia en besparen ook nog eens veel geld aangezien Stevia zo zoet is en alleen maar hele kleine hoeveelheden nodig zijn i.p.v. de kilo's suiker van voorheen.

Uiteraard is het belangrijkste argument voor ons om Stevia te gebruiken dat het heel gezond is, niet slecht voor je tanden en rijk aan vitamine A, B3, C, calcium, chroom, fosfor, sodium, magnesium, zink en rutine en geen calorieën bevat. Ook vermindert het de groei van bacteriën in de mond die plaque veroorzaken, dus wie weet gaan onze tandartskosten ook nog omlaag.

Kortom, alleen maar positief. Mocht u er meer over willen lezen, er is ook een Nederlandse website over Stevia, www.allesoverstevia.nl.

Uitnodiging voor al onze kinderen in theater Kusikay

Soms krijg je opeens een verrassing waar je niet aan gedacht had. Op een ochtend werd Jolanda gebeld door een kennis die in een restaurant in Cusco werkt met de vraag of we geïnteresseerd waren in een uitnodiging om met al onze kinderen naar het theater te gaan.

Natuurlijk waren we daarin geïnteresseerd en maakten een afspraak om het te bespreken.

Daniel, de jongen van het restaurant, legde ons uit dat er een jonge vrouw, Liliane, uit de Verenigde Staten ons wilde uitnodigen. Hij had over onze stichting verteld en het leek haar een leuk idee om het hele theater af te huren zodat al onze 600 kinderen de voorstelling konden bijwonen.

Natuurlijk een fantastisch idee en na Liliane twee dagen daarna gesproken te hebben en een datum geprikt te hebben gingen we blij weer terug.

Een week later was het zover, we hadden bussen gehuurd om ook onze kinderen uit Huasao naar Cusco te halen en met de andere 500 kinderen zijn we in lange rijen naar het theater gelopen.

Toen we daar aankwamen stond tot onze grote verbazing niet alleen de vriendelijke Liliane daar op ons te wachten, maar ook de plaatselijke krant en een aantal mensen van een reisbureau. Toen we aan onze vriend Daniel vroegen wat dit te betekenen had vertelde hij geschokt dat ook hij hier niets van wist en het zou uitzoeken.

Na 10 minuten kwam hij beledigd terug en vertelde de indruk te hebben dat het Liliane niet alleen om de kinderen te doen was geweest, maar ook om publiciteit te krijgen voor het reisbureau van haar beste vriendin.

Met onze 600 kinderen in het Kusikay theater

Daar stonden we dan met onze 600 opgewonden kinderen voor de deur, met op zijn minst gemengde gevoelens over deze hele situatie. Iets waar we absoluut niet achter staan: de kinderen gebruiken om publiciteit te krijgen, was opeens aan ons opgedrongen. We konden er natuurlijk voor kiezen om om te draaien en weg te gaan, maar dat zou voor de kinderen een te grote teleurstelling zijn en te confronterend, vonden wij dus we hebben er uiteindelijk voor gekozen naar binnen te gaan en het met Liliane te bespreken.

Die deed er een beetje zenuwachtig en lacherig over en zei dat ze ook niet precies had begrepen dat haar beste vriendin met een reisbureau de krant erbij had gehaald. Liane zocht snel haar vriendin om te vertellen dat Jolanda dit niet wilde, en na alleen maar een paar foto's en wat vreemde blikken gingen de journalisten uiteindelijk weg. De volgende dag stond er alleen maar een heel klein artikelje in de plaatselijke krant dat het bewuste reisbureau zo aardig was geweest om de kinderen van het Niños Hotel uit te nodigen.

De voorstelling was geweldig en onze kinderen genoten ontzettend van alles (zie foto's). Het was een voorstelling over de Peruaanse cultuur met veel grappen en herkenbare situaties voor onze kinderen. De acteurs kwamen na afloop nog even met onze kinderen praten en bedanken voor het bezoek, wat het voor de kinderen nog bijzonderder maakte.

Voor ons een hele bijzondere middag die we ons nog lang zullen blijven herinneren. Ondanks alles, bedankt Liliane!!!

Misschien geen huis meer, maar wel een eigen kussen om op te slapen

Na al het verdriet van je spullen of zelfs je hele huis kwijt zijn, hebben we de kinderen gevraagd wat we met ze in de kinderrestaurants zouden kunnen maken waar ze echt iets aan hebben. Er kwamen veel ideeën naar voren, maar na stemmen zijn we uiteindelijk op kussens maken gekomen. Een kussen waar je je hoofd op kunt leggen, dat je makkelijk in je rugzak met je mee kan dragen waarheen je ook gaat en dat er ook nog eens vrolijk uitziet en iets kan zijn om mee te knuffelen.

We zijn met al onze kinderen aan de slag gegaan en het resultaat was werkelijk prachtig (zie foto). Al onze kinderen hebben zelf een kussen gemaakt waar ze heel trots op zijn en waarmee ze aan zichzelf hebben laten zien dat ze in staat zijn iets met hun eigen handen te maken wat hun leven een klein beetje gezelliger maakt.

Hoe zijn we in staat om onze kinderen nog beter te begeleiden en te begrijpen?

Dat is de vraag waar we op dit moment mee bezig zijn met onze tutoras en profesoras. Het antwoord is eigenlijk heel simpel. Als we onszelf en onze reacties beter begrijpen zijn we ook beter in staat die van anderen, onze kinderen in dit geval, te begrijpen. Het klinkt heel eenvoudig, maar zoals met veel dingen die eenvoudig lijken en die we wat dichterbij halen, blijkt het opeens veel moeilijker te zijn.

Het is niet zo eenvoudig om je eigen reacties te begrijpen en nog moeilijker om ze te veranderen. Na jaren daar zelf heel intensief mee bezig te zijn geweest, heeft Jolanda besloten om die verworven kennis en inzichten niet alleen op zichzelf toe te blijven passen, maar te zoeken naar een manier om dit te delen met de medewerkers die het dichtst bij de kinderen betrokken zijn in de overtuiging dat dit een grote stap kan zijn naar kwaliteitsverbetering in het contact met de kinderen.

Aangezien we het niet hebben over een aantal workshops of informatiebijeenkomsten, maar echt aan de slag willen met iedereen afzonderlijk of in kleine groepjes, zal dit enige tijd gaan duren om echt resultaat te zien maar het begin is er.

Wat vooral meteen erg bijzonder was, was te merken hoe ongelooflijk enthousiast iedereen erover is en ook hoe groot de behoefte is om gehoord te worden. Bijna al onze medewerkers hebben dezelfde achtergronden als die van onze kinderen.

Dit heeft voor- en nadelen. Voordeel is dat ze snel aanvoelen wat er aan de hand is. Nadeel is dat hun eigen manier van die harde werkelijkheid verwerken, vaak wegdrücken van gevoelens was, of nog steeds is, en niet de ernst ervan onderkennen waardoor ze er vaak niet voldoende werkelijk kunnen zijn voor onze kinderen.

Te vaak zien en horen we reacties van de tutoras als 'ok, het is misschien vervelend wat er met je gebeurt, maar morgen is er weer een nieuwe dag en ziet alles er anders uit'. Dit is maar een van de vele voorbeelden die laat zien dat ze niet in staat zijn te luisteren en het kind daardoor zich niet gehoord voelt. Uiteraard doen ze dit allemaal onbewust en met de beste intenties, maar het zou natuurlijk veel beter zijn als ze in staat zouden zijn het kind bijvoorbeeld rustig zijn verhaal te laten vertellen en te bevestigen dat het inderdaad vreselijk is wat hem overkomt zonder er verder een waardeoordeel of oplossing voor proberen te vinden. Oplossingen hebben we uiteraard meestal niet voor onze 600 kinderen die het thuis heel moeilijk hebben door bijvoorbeeld geweld.

Maar het is voor een kind een wereld van verschil als er iemand werkelijk naar je luistert i.p.v. je probeert af te leiden om zelf de pijn uit zijn/haar verleden niet te hoeven voelen. En dan is dit natuurlijk maar een voorbeeld waarbij we het niet eens hebben over irritatie, volledig negeren of boos worden op een kind met lastig gedrag. Als we zouden kunnen bereiken dat hun reacties op de kinderen een bewust proces wordt bij onze medewerkers dan zijn we al een heel eind op weg naar verbetering, denken wij.

Het is niet zo dat we een zwaar psychologisch traject met onze tutoras en profesoras willen ingaan, maar wel een stap maken naar meer bewustwording waarmee ze uiteindelijk voor zichzelf de keuze kunnen maken daar wel of niet iets privé mee te doen, maar wat het voor ons sowieso betekent is verbetering van onze kwaliteit in het contact met onze kinderen.

Oproep voor schoenen en kleding

Hoewel het niet onze stijl is om dingen te vragen, willen we hierop toch een keer een uitzondering maken. Aangezien ons aantal kinderen inmiddels zo groot is geworden, 600, kwamen we er vorige Kerst achter dat we lang niet genoeg kleding of schoenen hadden om iedereen iets te geven. Het hele jaar verzamelen we altijd tweedehands kleding en schoenen die we als donatie van mensen krijgen die bij ons in Cusco langskomen. Voor de kinderen is dat elk

jaar weer een enorm feest om die pakketjes te ontvangen. De tweedehandsschoenen gaan vaak 2x zo lang mee als de schoenen die we hier kunnen kopen, als daar al geld voor is natuurlijk.

Vorig jaar hadden we halverwege het jaar een grote gift gekregen om voor alle kinderen nieuwe schoenen te kopen maar die schoenen zijn nu tot op de draad versleten. Veel van onze kinderen gebruiken die nog steeds en doen zelfs steentjes in de gaten van de voetzool zodat hun sokken niet nat worden in de regen aangezien ze dan net iest hoger lopen. Dit doet wel pijn natuurlijk, maar beter dit dan helemaal geen schoenen, vinden ze. Kortom, we hebben dringend nieuwe schoenen nodig!!!! Onze oproep aan u is dan ook het volgende: mocht u naar Cusco komen of iemand kennen die onze kant opkomt en u heeft een paar kinderschoentjes in de maat tussen 28 en 35 over of kinderkleding vanaf maat 122 wilt u dan zo vriendelijk zijn die voor ons mee te nemen/geven? Onze dank is ongelofelijk groot en u maakt er absoluut 1 van onze kinderen heel erg gelukkig mee.

Even nog wel dit. Wilt u alstublieft NIETS opsturen want dat is een groot probleem met de douane. In Peru mag er geen tweedehandskleding meer worden ingevoerd. De enige manier is dus als mensen het zelf in hun bagage voor ons mee nemen. We weten dat dit vaak lastig is tijdens een reis, maar misschien heeft u een klein plekje over voor ons? Nogmaals bij voorbaat heel hartelijk dank!

‘Vrienden van Niños’

Jan Schoenmakers is als ambassadeur beschikbaar voor clubs, verenigingen, scholen, kerken e.d. om een presentatie te verzorgen over onze stichting en projecten. Zijn contactgegevens zijn: e-mail janpc@kabelfoon.nl en telefoon 010-4739709 of 06 -17343108.

Berichten van het secretariaat

KLM Flying Blue Miles:

Velen van u hebben een flink aantal van hun Flying Blue Miles aan ons gedoneerd. De stand per eind april is maar liefst 5.308.010! Een fantastisch aantal. Hartelijk dank hiervoor.

Flying Blue Miles doneren aan de stichting kan nog steeds via:

<http://corporate.klm.com/nl/over-klm/klm-aircares/aircares-ninos-hotel> of via

http://www.klm.com/travel/nl_nl/flying_blue/spending_miles/donations/index.htm#7

Met deze miles besparen we reiskosten en u raadt het waarschijnlijk al: het geld dat we hiermee uitsparen gaat natuurlijk wederom naar onze kinderen!

Oproep digitale nieuwsbrief:

Nog steeds zijn wij zeer geïnteresseerd in uw e-mailadres om de nieuwsbrief via het digitale kanaal te verzenden. Dit scheelt de stichting papier-, kopieer- en portokosten. Met die besparing kunnen we weer wat extra's voor onze kinderen in Peru doen. Ook wordt het milieu een handje geholpen.

Aanmeldingen voor de digitale nieuwsbrief kunnen naar info@stichtingninos.com gemaild worden onder vermelding van uw naam en postadres. Alvast dank!

Al onze gegevens op een rij:

Secretariaat:

Contactpersoon:	Lydia Vastmans
Adres:	Koninginnelaan 8
Postcode & plaats:	1182 AS Amstelveen
Telefoon:	020-6403019
E-mail:	info@stichtingninos.com
Website hotels:	www.ninoshotel.com
Website stichting:	www.stichtingninos.com
Bankrekening:	43 99 71 365

Doneert u vanuit het buitenland? Vergeet dan de BICcode: ABNANL2A en de IBAN-code: NL62ABNA0439971365 niet te vermelden.

Jan Schoenmakers (ambassadeur van de stichting):
Telefoon: ++(0)10-4739709 of ++(0)6 -17343108
E-mail: jancp@kabelfoon.nl

Notariaat Eemmeer (voor aktes van schenking)
Postbus 186
3750 GB Bunschoten
Telefoon: ++(0)433-2986522

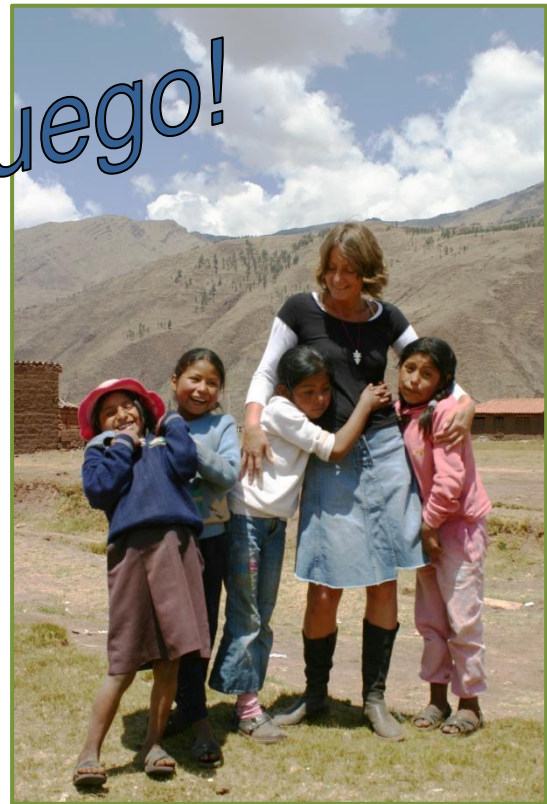
Tot slot!!

De 'Vrienden van Niños' en het secretariaat van Niños wensen u een hele fijne en relaxte zomer.

Ook wij hechten eraan u te bedanken voor alle genoten steun in de eerste helft van dit jaar.

Wij hopen u weer later in het jaar te spreken!

Lydia, Hans, Jan en Cilia

¡Hasta luego!